

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 13Csp/3/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8719200425
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kuruc
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2019:8719200425.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad, sudcom JUDr. Petrom Kurucom, v právnej veci žalobkyne R. H., F.. X.X.XXXX, T. H., R. XXXX/XX, zast. Mgr. Matúšom Mackom, advokátom, Karpatská 804/10, Svidník, IČO: 50424777, proti žalovanému BENCONT INVESTMENTS, s. r. o., Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 36432105, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Veronika Kubříková, PhD., s. r. o., Martinčekova 13, 821 01 Bratislava - Ružinov, IČO: 50361368, v konaní o primerané finančné zadostučinenie vo výške 800,-- eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi primerané finančné zadostučinenie v sume 300,-- eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu **z a m i e t a** .

III. Žalobkyňa **m á n á r o k** na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa žalobou doručenou súdu dňa 22.1.2019 žiadala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej primerané finančné zadostučinenie vo výške 800,-- eur a zaviazal ho k náhrade trov konania. V žalobe poukázala na skutočnosť, že v konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 12Csp/139/2016 sa domáhala uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy a ako žalobkyňa bola v postavení spotrebiteľa. V tomto konaní bola v celom rozsahu úspešná, pričom poukázala na odôvodnenie rozhodnutia súdu I. inštancie ako aj odvolacieho súdu. S poukazom na ust. § 3 ods. 5 Zák. č. 250/2007 Z. z. si uplatňuje primerané finančné zadostučinenie ako satisfakciu za porušenie jej spotrebiteľských práv, ktoré musela brániť v pôvodnom konaní. Má nárok na primerané finančné zadostučinenie, pretože je spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde. Výška uplatneného nároku predstavuje približne 1/3-inu sumy, ktorú žalovaný od nej vymohol prostredníctvom dohody o zrážkach zo mzdy. V písomnom vyjadrení zo dňa 4.4.2019 spochybnila námietky žalovaného ohľadom nedostatku miestnej príslušnosti, pretože by nemali existovať žiadne pochybnosti o tom, že v danom prípade sa jedná o spotrebiteľský spor, pretože právny základ na podanie tejto žaloby je odvodený od § 3 ods. 5 Zák. č. 257/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Zo znenia zákonného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že tohto nároku sa môže domáhať len spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní svoje spotrebiteľské práva. Nesúhlasila ani s námietkou nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, pretože cit. ustanovenie zákona nehovorí, že spotrebiteľ si má nárok uplatniť voči dodávateľovi, ale voči tomu, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. V prípade žalobkyne je týmto subjektom žalovaný, voči ktorému v uvedenom konaní úspešne uplatnila ochranu svojich spotrebiteľských práv.

2. V písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zo dňa 18.6.2019 žalobkyňa nesúhlasila so vznesenou námietkou nedostatku právomoci konajúceho súdu. Žalovaný odvodzuje právomoc prejednať spor od článku 9 bod 9.2 obchodných podmienok pre úver. Žaloba o primerané finančné zadosťučinenie však nevyplýva z úverovej zmluvy, ku ktorej prislúchajú tieto obchodné podmienky, ale zo Zák. č. 250/2007 Z. z., teda nemožno konštatovať, že predmetný spor vznikol zo zmluvy o úvere, či obchodných podmienok. Navyše rozhodcovská doložka, na ktorú žalovaný vo svojom vyjadrení poukazuje, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. V súvislosti s výškou uplatneného nároku poukázala na to, že zamestnávateľ jej na základe neplatnej dohody vykonával zrážky za obdobie 10/2011 až 01/2016 a celkovo jej bola zrazená suma 2.450,31 eur. Práve žalovaný požiadal jej zamestnávateľa o vykonávanie zrážok na základe tejto dohody. Nie je pravdou, že by mala voči žalovanému dlh, pretože z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí je dlh bezúročný a bez poplatkov a istinu už splatila. Na pojednávaní zotrvala na argumentácii z písomných vyjadrení.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 19.2.2019 žiadal žalobu zamietnuť, resp. konanie zastaviť. Uviedol, že žalobkyňa by mala v prvom rade preukázať, že jej vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie, teda splnenie zákonných podmienok, a podľa jeho názoru žalobkyňa chýba právny titul, na základe ktorého by sa mohla domáhať žalobného nároku, napr. preukázaním spôsobenej škody, alebo vzniku bezdôvodného obohatenia, alebo iného právneho nároku. Žalobkyňa ako dlžník by mala nárok požadovať primerané finančné zadosťučinenie, ak by v súdnom konaní, ktoré predchádzalo tomuto konaniu, bolo predmetom sporu zaplatenie, teda taká žaloba na plnenie, ktorou by mal žalovaný nahradiť finančné prostriedky žalobcovi ako náhradu za ním spôsobenú škodu. Totiž ak by bol dlžník úspešný v konaní o plnenie, tak týmto by mal právny titul, nakoľko v konaní žiadal náhradu za spôsobenú škodu. Avšak v danom spore žalobca nemá žiadny právny titul, pretože v predchádzajúcom konaní súd uložil povinnosť zdržať sa použitia zrážok zo mzdy uvedených v zmluve o úvere, pričom v tomto konaní bolo len objasnené súdom, že takéto inštitúty zabezpečenia pohľadávky veriteľa nie je prijateľný a je v neprospech spotrebiteľa a jedná sa o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ale nebolo konštatované ani nedošlo k vzniku nejakej škody. Žalovaná len rozporovala spôsob uspokojenia veriteľa zrážkami zo mzdy a týmto konaním jej nebola spôsobená žiadna ujma. Žalobkyňa teda právo na primerané finančné zadosťučinenie vôbec nevzniklo. Žalobkyňa tiež ničím nezdôvodnila výšku uplatneného nároku a z jej vyjadrení ani nie je možné zistiť ako konkrétne trpela, čo zažívala, čo podstupovala, ako sa to prejavovalo, aké následky to na nej zanechalo. Tvrdenia žalobkyne nepreukazujú žiadnu ujmu, ktorá by jej mala byť spôsobená. Poukázal aj na to, že žalobkyňa nezaplatila svoj dlh, ktorý vyplýva z úverovej zmluvy a za tohto stavu požadovať finančné zadosťučinenie nepovažuje za dôvodné. S poukazom na znenie ust. § 3 ods. 5 cit. zákona uviedol, že nie je ani pasívne vecne legitimovaný, pretože nie je a nebol vo vzťahu k žalobkyňi dodávateľom. Vzniesol aj námietku miestnej nepríslušnosti, pretože podľa názoru žalovaného nejde o spotrebiteľský spor. Vzhľadom na nedostatok pasívnej vecnej legitimácie navrhol konanie zastaviť z dôvodu nedostatku podmienok konania.

4. V ďalšom písomnom vyjadrení z 18.4.2019 žalovaný opakovanie namietal nedostatok pasívnej legitimácie, naďalej spochybňoval právny základ uplatneného nároku a vzniesol aj námietku nedostatku právomoci súdu prejednávať tento spor. Podľa žalovaného súd nemá právomoc predmetný spor prejednávať, nakoľko v zmysle článku 9 bod 9.2 obchodných podmienok pre úver sa zmluvné strany dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere a OP budú riešené dohodou, a pokiaľ nedôjde k dohode, klient prijíma návrh banky na riešenie vzájomných sporov v rozhodcovskom konaní pred stálym rozhodcovským súdom zriadenom pri spoločnosti Rozhodcovská arbitrážna a mediačná a. s. Na pojednávaní žalovaný trval na uvedenej argumentácii a poukázal aj na to, že predmetná pohľadávka bola z jeho strany postúpená na spoločnosť BENCONT COLLECTION, a. s., predložil aj oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 10.10.2016, ktoré malo byť doručené žalobkyňi.

5. Z vyjadrení strán a z pripojených listinných dôkazov, najmä z obsahu predložených rozsudkov vo veci sp. zn. 12C/139/2016, z obsahu spisu Okresného súdu Poprad sp. zn. 13Csp/139/2016, obsahu prehľadu vykonaných zrážok, výzvy na vykonávanie zrážok zo mzdy adresovanej zamestnávateľovi a oznámenia o postúpení pohľadávky, súd zistil nasledovný skutkový stav:

6. V konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 12Csp/139/2016 sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému uloženia povinnosti zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy uvedenej v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX z X.XX.XXXX na výkon zrážok zo mzdy žalobkyne. Rozsudkom č. k. 12Csp/139/2016-152 zo dňa 24.8.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k.

4Co/104/2017-179 zo dňa 5.6.2018 bolo žalobe v celom rozsahu vyhovené, teda žalobkyňa bola v tomto konaní v celom rozsahu úspešná. Z odôvodnenia rozsudkov súdu I. inštancie ako aj odvolacieho súdu je zrejmé, že súdy konštatovali neprijateľnosť zmluvnej podmienky vo forme dohody o zrážkach zo mzdy.

7. Žalobkyňa preukázala, že o vykonanie zrážok zo mzdy požiadal práve žalovaný výzvou zo dňa 12.10.2011 a na základe tejto výzvy zamestnávateľ vykonával zrážky za obdobie 10/2011 až do 01/2016, pričom vykonal zrážky v celkovej výške 2.450,31 eur.

8. Podľa § 3 ods. 5 Zák. č. 250/2007 Z. z. v platnom znení proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

9. V prejednávanej veci sa žalobkyňa domáha zaplata prímerného finančného zadostučinenia v sume 800,- eur, a to na základe § 3 ods. 5 Zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný v rámci obrany namietal nedostatok právomoci súdu vec prejednať, miestnu príslušnosť Okresného súdu Poprad, nedostatok pasívnej vecnej legitímácie a spochybňoval uplatnený nárok žalobkyne čo do základu aj výšky.

10. Nedostatok právomoci súdu prejednať vec žalovaný namietal v písomnom vyjadrení z 18.4.2019, ktorým reagoval na vyjadrenie žalobkyne k jeho pôvodnému vyjadreniu k žalobe. Poukázal pritom na rozhodcovskú doložku, ktorá mala byť zahrnutá v článku 9 bod 9.2 obchodných podmienok a v zmysle ktorej všetky spory, ktoré súvisia s ZoÚ a OP vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik ZoÚ alebo OP, majú byť prejednané v rozhodcovskom konaní pred stálym rozhodcovským súdom. V zmysle § 5 ods. 1 Zák. č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok v platnom znení /ďalej len CSP/ súd skúma, či sa spor nemá prejednať a rozhodnúť v rozhodcovskom konaní na námietku žalovaného uplatnenú najneskôr pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí. V zmysle § 5 ods. 2 CSP na námietku uplatnenú neskôr súd neprihliada. V prejednávanej veci prvým úkonom, ktorý patril žalovanému bolo vyjadrenie k žalobe, a keďže pri tomto úkone námietku nedostatku právomoci neuplatnil, súd v zmysle § 5 ods. 2 CSP na túto námietku neprihliada. Zároveň však súd poukazuje na skutočnosť, že otázka právomoci súdu prejednať spor strán bola riešená už aj v konaní sp. zn. 12Csp/139/2016, kde bola konštatovaná právomoc súdu na prejednanie veci. Žalovaný navyše ani nepredložil súdu obchodné podmienky, v ktorých by sa mala nachádzať rozhodcovská doložka, teda súd ani nemal možnosť posúdiť námietku žalovaného, avšak vzhľadom na vyššie uvedené, keďže žalovaný námietku vzniesol až pri ďalšom úkone a nie pri prvom úkone vo veci, ktorý mu patril, na túto námietku ani neprihliadal.

11. V súvislosti s námietkou miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Poprad súd konštatuje, že túto síce žalovaný urobil pri prvom úkone, ktorý mu patril vo veci, avšak námietka nie je dôvodná. V zmysle ust. § 19 písm. d/ CSP popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v obvode ktorého má adresu trvalého pobytu žalobca, ktorý je spotrebiteľom, ak ide o spotrebiteľský spor, alebo o konanie v sporoch týkajúcich sa spotrebiteľského rozhodcovského konania. V zmysle § 290 CSP spotrebiteľským sporom je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou. Podľa názoru súdu spor, ktorého predmetom je priznanie finančného zadostučinenia v zmysle § 3 ods. 5 cit. zákona je sporom spotrebiteľským, pretože tak ako to vyplýva z cit. zák. ustanovenia, tento nárok si môže uplatňovať iba osoba, ktorá spĺňa štatút spotrebiteľa. V postavení dodávateľa bol síce pôvodne právny predchodca žalovaného - Poštová banka, a. s., avšak na základe zmluvy o postúpení pohľadávok bola predmetná pohľadávka postúpená na žalovaného a práve žalovaný bol subjektom, voči ktorému bolo úspešne uplatnené porušenie práv žalobkyne ako spotrebiteľa. Keďže žalobkyňa má adresu trvalého pobytu v obvode Okresného súdu Poprad, je v zmysle § 19 písm. d/ CSP daná miestna príslušnosť Okresného súdu Poprad na prejednanie sporu.

12. Žalovaný tiež namietal nedostatok pasívnej vecnej legitímácie v spore. Vecná legitímácia vyjadruje postavenie účastníka konania v hmotnoprávnom vzťahu, ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Strana, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti má pasívnu legitímáciu. Žalovaný v rámci obrany namietal, že vo vzťahu k žalobkyni nebol dodávateľom, pretože tým bol jeho právny predchodca - Poštová banka, a. s., ktorá so žalobkyňou uzavrela zmluvu o úvere a súčasťou tejto zmluvy o úvere bola aj dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorá v konaní sp. zn. 12Csp/139/2016 bola vyhodnotená ako neprijateľná podmienka. Ust. § 3 ods. 5 cit. zákona nepredpokladá uplatnenie nároku na primerané finančné zadostučinenie len voči subjektu, ktorý uzatváral zmluvu, ale tohto nároku sa spotrebiteľ môže domáhať proti porušiteľovi práva. Otázkou pasívnej vecnej legitímácie v prípade postúpenia pohľadávky sa vo viacerých rozhodnutiach zaoberal už aj odvolací súd a v rozhodnutí sp. zn. 20Co/78/2017 Krajský súd v Prešove konštatoval, že pasívne legitimovaným je aj subjekt, ktorý pohľadávku vzniknutú z úverovej zmluvy so všetkými právami a povinnosťami odkúpil a domáhal sa plnenia z postúpenej pohľadávky. Odvolací súd taktiež konštatoval, že žalovaný je právnym nástupcom pôvodného veriteľa vo vzťahu k postúpenej pohľadávke, a to so všetkými právami a povinnosťami, ktoré s ňou súvisia.

13. Súd je toho názoru, že tento právny záver je aplikovateľný aj v prejednávanej veci kde žalovaný nadobudol predmetnú pohľadávku postúpením od pôvodného veriteľa, teda s postúpenou pohľadávkou prešli na neho všetky práva a povinnosti týkajúce sa predmetnej pohľadávky. Žalovaný bol tým subjektom, ktorý si u zamestnávateľa žalobkyne uplatnil nároky z dohody o zrážkach zo mzdy a práve s prospech žalovaného boli zrážky vykonávané. Podstatnou okolnosťou je, že práve voči žalovanému sa žalobkyňa úspešne domohla svojho porušeného práva vo vyššie uvedenom konaní, teda žalovaný je porušiteľom práva v zmysle ust. § 3 ods. 5 cit. zákona. Žalovaný v konaní namietal, že už v roku 2016 malo dôjsť k postúpeniu predmetnej pohľadávky na spoločnosť BENCONT COLLECTION, a. s., aj keď túto skutočnosť nepreukázal. Žalovaný síce predložil oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 10.10.2016, žalobkyňa však poprela, že by jej tento doklad bol doručený. Žalovaný navrhol, že v rámci dokazovania by predložil súdu ako dôkaz zmluvu o postúpení pohľadávok, súd však tento dôkaz zamietol.

14. Súd poukazuje aj na to, že žalovaný svoju pasívnu legitímáciu namietal už od prvého úkonu vo veci, čo bolo písomné vyjadrenie zo dňa 19.2.2019, teda tento dôkaz mal predložiť už pri svojom vyjadrení, keďže podľa jeho tvrdenia k postúpeniu pohľadávky došlo v roku 2016. Napriek tomu, že žalovaný bol poučený, že na neskôr predložené dôkazy súd nemusí prihliadať, tak neurobil a odročenie pojednávania len za účelom predloženia tohto dôkazu by bolo aj v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Navyše ako už súd vyššie uviedol, práve žalovaný je subjektom, ktorý sa domáhal nárokov z neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy a v dôsledku toho je daná jeho pasívna legitímácia z titulu nárokov na primerané finančné zadostučinenie. Tejto povinnosti sa nezbavuje ani v prípade postúpenia pohľadávky. Z uvedeného dôvodu navrhovaný dôkaz nie je ani relevantným pre rozhodnutie vo veci.

15. Inštitút primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 Zák. č. 250/2007 Z. z. je určitou satisfakciou spotrebiteľa za stav, ktorý musel v dôsledku konania dodávateľa trpieť a je aj sankciou, ktorá má postihnúť žalovaného v súvislosti s jeho protiprávnym konaním. Spotrebiteľ nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože Zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadostučinenie nie v prípade vzniku ujmy, ale už vtedy, keď spotrebiteľovi ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla za predpokladu, že spotrebiteľ sa úspešne domáhal ochrany svojich práv. Primerané finančné zadostučinenie je samostatným nárokom nezávislým na iných finančných nárokoch ako je napr. náhrada škody alebo vydanie bezdôvodného obohatenia, preto neobstojí argumentácia žalovaného, že žalobkyňa nemá nárok na primerané finančné zadostučinenie, pretože nepreukázala vznik škody, alebo bezdôvodného obohatenia. Už tým, že vo vyššie uvedenom konaní bola žalobkyňa úspešná vo veci žaloby o určenie povinnosti zdržať sa použitia dohody zrážok zo mzdy zo strany žalovaného, jej vznikol nárok na primerané finančné zadostučinenie v zmysle cit. zákona.

16. Zákon o ochrane spotrebiteľa neupravuje výšku primeraného finančného zadostučinenia, ktorá tak závisí od úvahy súdu. Súd by mal pri určení výšky tohto nároku prihliadať na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania dodávateľa, rozsah jeho následkov a možnosti ich odstránenia. Taktiež súd musí zohľadňovať rozsah ujmy, ktorá spotrebiteľovi vznikla, prípade mohla vzniknúť v dôsledku protiprávneho konania. V prejednávanej veci mal súd preukázané, že zrážky zo mzdy boli žalobkyni vykonávané v období od 10/2011 až 01/2016, teda po dobu viac ako štyroch rokov. Na základe dohody o zrážkach

zo mzdy bola žalobkyni zrazená suma 2.450,31 eur. Žalobkyňa nepreukázala, či na základe týchto zrážok bola vymožená vyššia suma, než mala uhradiť, aj keď v písomnom vyjadrení z 18.6.2019 tvrdila, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov, teda že z jej strany istina bola uhradená. Žalobkyňa nepreukázala, že by sa voči žalovanému domáhala vydania bezdôvodného obohatenia, čo by potvrdzovalo jej tvrdenia o tom, že úver by mal byť bezúročný a bez poplatkov. Zo strany žalobkyne neboli uvedené ani iné tvrdenia, z ktorých by vyplynulo akým spôsobom na ňu vplývalo protiprávne konanie žalovaného, teda na základe ktorých by bolo možné posúdiť rozsah ujmy, ktorá by mohla vzniknúť žalobkyni v dôsledku protiprávneho konania. Nepochybne vykonávanie zrážok zo mzdy na základe neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá bola vyhodnotená ako neprijateľná podmienka, možno považovať za protiprávne konanie závažnejšej intenzity, keďže bez právneho základu dochádzalo k zásahu do mzdových nárokov žalobkyne. S prihliadnutím na dĺžku protiprávneho stavu, ktorý musela žalobkyňa strpieť, ako aj s prihliadnutím na intenzitu protiprávneho konania žalovaného súd priznal žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v sume 300,-- eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

17. O trovách konania rozhodol súd v zmysle ust. § 256 ods. 1 CSP s tým, že pri priznaní náhrady trov konania vychádzal zo zásady úspechu vo veci. Obdobne ako pri nárokoch na náhradu nemajetkovej ujmy pri zásahoch do ochrany osobnosti ani v prípade primeraného finančného zadosťučinenia zákon neupravuje jeho výšku, ktorá je vecou úvahy súdu. Rozhodovacia prax súdov (napr. rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 10Co/191/2017 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/141/2018) zaujala právny názor, že aj v konaniach, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku, je potrebné pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania vychádzať zo zásady úspechu vo veci. V týchto konaniach sa však žalobca nepovažuje za procesne neúspešného, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, pretože žalobcu nemožno zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu, alebo znaleckej činnosti. Pri týchto sporoch sa za základné považuje rozhodnutie, že žalobca má nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a výška tohto nároku je potom druhotná a nadväzujúca. Žalobkyňu je potrebné považovať za plne procesne úspešnú, keďže mala plný úspech čo do základu uplatneného nároku a výška plnenia vyplývajúca z jej procesného úspechu závisela výlučne od úvahy súdu. Pri rozhodovaní o výške trov konania bude súd potom vychádzať z prisúdenej sumy. Na základe uvedeného súd priznal žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove v troch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinnosť uvedená vo výrokovej časti tohto rozsudku nebude plnená dobrovoľne, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (Exekučný poriadok).